

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' כי תצא | גיליון 38 | שנה ב'

הזכויות האדירות של זיכוי הרבים יעמדו
לזכות ידידנו ר' נתן בנימין יעקב בן איטא
ויוג' תחי' לברכה והצלחה ברו"ג וכל אשר
יפנה יצליח אמן.

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של הנחל טובע

חרפות וביזיונות מעצמי

האם ויידוי זה להקריא מרשימה מסודרת מה שצריך להשתפר | באיזה דרך מגלה ה'עלי שור' נזכה לתקן עצמינו?
האם תשובה זה דבר שבהכרח מביא לעצבות? | על מה אומר הרמב"ם שצריך להיות עיקר התשובה?

נשקע באלו קושיה הוא לפרש מהם. הרמב"ם כותב שעיקר התשובה זה המידות והתאוות, וזה חשוב יותר מתשובה על המעשים הרעים שעשינו בפועל.

ובעניין זה יש גר"א נורא ב'משל' (פרק יד פסוק ב') ע"פ ה'הולך בישירו ירא ה' אומר הגר"א כי כל אדם צריך ללכת בדרכו הצריך לו, כי אין מידות בני אדם שווים זה לזה ומחמת זה רגיל בעבירה הבאה מאותה מידה, וצריך לגדור עצמו מאוד בזה ומה שאין חברו צריך לזה השמירה, וחברו צריך לגדר אחר. ולכן הולך בישירו בדרך היושר שלו, אע"פ שבעיני הבריות הוא רע כי אינם יודעים זה שצריך, אעפ"כ הולך בישירו ירא ה'.

הגאון אומר לנו כאן דבר מבהיל, את מה שכל אחד מאתנו צריך לתקן זה לא מידע שאפשר לדעת בלי להכיר את עצמינו, א"א לדעת את זה רק מספרי המוסר או ממה שנראה לנו בראש. כדי לדעת את הדרך שאנו צריכים ללכת בה זה רק אם נזכה לעשות ויידוי לפני ה', להכיר את עצמינו היטב, לדעת היכן אני אוחז בעולם, מהיכן נובעים המידות רעות, ולהגיע לזה נוכל רק אם נקיים את הוידוי והתשובה נוכח פני ה'. שהכוונה, לשפוך לבנו לפניו, ולפתוח לפניו את כל מה שיש לנו על הלב, לספר לפניו את הכול, את כל המועקות, הרצונות, והנפילות, ולברר תפקידנו בזה העולם.

וכך נזכה כבר ממילא לתיקון המעשים, כפי שכותב הרב וולבה ב'עלי שור' בחלק א' בשער הג' בהתחלה, 'היודע את עצמו ימצא גם דרך לתקן עצמו, כי אם לא לשם תיקון מה לו הידיעה'.

וזה ההתחלה לכל נושא התשובה, לשים את הכול על השולחן, אך כפי שדברנו, לפני ה' לספר הכל להקב"ה. ואז הוידוי גם אינו מביא לעצבות חלילה, כי אם להיפך לשמחה גדולה, כשיושב ומשיח את ליבו לפני ה' מגלה כמה תקווה יש לו עדיין, וכמה הקב"ה חפץ בתשובתו ועד כמה הוא חביב לפניו ית', ואז זוכים לתשובה באמת.

שנזכה לשוב באמת, ונזכה לשנת גאולה וישועה יחד עם כל בית ישראל, אמן.

ויידוי דווקא בפה.

בתורה ל' אומר רביה"ק 'ועקר התשובה היא בבחינת שאינו יודע לשאול. היינו לעשות תשובה ולשאול כפרה מהשם יתברך על שאינם יודעים, שזה עקר התשובה, בבחינת "אשר לא גזלתי אז אשיב". ויש לתמוה לכאורה הלא בזוהר הק' (פרשת בלק דף קצ"ה) מבואר שתשובה זה כמו בדיקת חמץ שאין צריכים לחפש רק עד היכן שידו מגעת, וכאן אומר הרבי שעיקר התשובה זה על שאינם יודעים.

ומובן ממילא שלהגיע למצב כזה לא יועיל לקרוא מרשימה מסודרת היכן הוא צריך להשתפר, בינו לבין עצמו בלי לערב את הקב"ה בתמונה.

אלא הכוונה כפי שדברנו, עיקר הוידוי זה לשבת מול ה' ולפתוח את הכול לשים את הכול על השולחן עד שמתברר לו השורש של המעשים הרעים, הוא מגלה מהיכן זה נובע, מה גורם לו להגיע לכאלו דברים, ואז מגלה את שאינם יודעים כל התאוות והמידות הטמונים בו, שלפני שיושב מול הקב"ה ומברר את ליבו כמעט ואין סיכוי שיגיע לזה אי פעם בחייו, להכיר את עצמו, לדעת היכן הוא עומד מה הוא רוצה ומה מפריע לו.

וכע"ז מדויק גם ברמב"ם הל' תשובה (פרק ז' הלכה ג') 'אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגזל וגנבה. אלא שיש שצריך אדם לשוב מאלו כן הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו, ולשוב מן הפעם ומן האביה ומן הקנאה ומן ההתול ומרדיפת הממוץ והפסד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן, מן הפל צריך לחזור בתשובה. ואלו העונות קשים מאותן שיש בהן מעשה שבזמן שאדם

הנה קרבים ובאים ימי הדין 'מים נוראים', כלל ישראל בכל מקום שהוא מכין את עצמו לקראת ימי ר"ה, בתשובה ופשפש המעשים, כל אחד רוצה להגיע מוכן, זך ונקי, למשפט הגדול.

הנה מעיקרי ותנאי התשובה הוא ה'וידוי', כולם יודעים שיש מצווה של ויידוי. אך מה זה אומר ויידוי? לחזור בפה על כל המעשים הרעים שלנו? להקריא טקסט מסודר?

הנה רביה"ק בליקו"מ תו' ו' אומר 'עיקר התשובה ישמע בזיונו ידום וישתוק'. וכבר תמה הגאון הנורא ראב"ן בספרו 'ביאור הליקוט' שם זה מעיקרי התשובה כ"כ איך העלימה התורה תיקון עיקרי זה שבתשובה שהוא 'שמיעת בזיונות' אומר ראב"ן וכך מבואר בכמה וכמה פעמים בליקו"ה, ששמיעת בזיונו הכוונה הוא ה'ישמע' שישמע את ריחוק מה' שיערוך ויידוי נוכח ה' ו'ישמע' את מצבו הרחוק, ויתבייש וישפך דמו בקרבו וזה עיקר התשובה.

וזה כוונת הוידוי והתשובה, שהאדם ישמע את מצבו ויתחיל להתבייש בזה כפי שכתוב בעזרא (ט', ו') 'בשתי ונכלמתי להרים אלקי פני אליך כי עונתינו רבו למעלה ראש ואשמתנו גדלה עד לשמים'. כך גם בנוסח של הוידוי לרבינו ניסים גאון 'אין לנו פה לדבר ולא מצח להרים ראש' הבושה שמתביישים ממנו יתברך זה התשובה האמיתית.

וזהו התשובה האמיתית, להגיע למצב של בושה פנימית מהקב"ה, ומובן ממילא שלהגיע למצב כזה לא יועיל לקרוא מרשימה מסודרת היכן הוא צריך להשתפר, בינו לבין עצמו בלי לערב את הקב"ה בתמונה. בלי לעשות את הוידוי נוכח פני ה', לשבת מולו, לפרוק לפניו את כל הלב, לפתוח את הכול על השולחן, כל מחבואי הלב, לספר ולפרט לו את כל הקשיים, את כל המעברים, את הרצונות הטובים ואת היצר הבוזע בקרבנו. וגם לבקש ולהתחנן ממנו ית' שיצילו מכל זה ויזכהו לכל טוב נצחי, וכך זוכים לעשות תשובה באמת, להתבייש באמת ולהתחרט על כל המעשים הרעים.

ועניין הוידוי דברים והתשובה היא יסוד ותנאי מרכזי בדרכי התשובה. וצריך להתוודות בפה דייקא כפי שכותב רביה"ק בתורה קע"ח בליקו"מ 'דע כי צריך דוקא ויידוי דברים, כי צריך לפרט את החטא, וצריך להתוודות בדבורים בכל פעם על כל מה שעשה'. שצריך

מליבא לפומא גליא

מדברים על החיים בגובה העיניים

מבינס
על מיפר
אמית

כשאינ אישור מהשכנים להרחיב...

ישעיהו: יוסי המיוחד. תשמע, אתה מזכיר לי קטע מעניין שלמדתי אתמול בספר ליקוטי מוהר"ן. כבר סיפרתי לך פעם, שיש לי חברותא עם מישהו בספר הנפלא הזה. בקיצור, למדנו את תורה קי"ב, שם ר' נחמן מדבר על יהודי שמרגיש חושך ענן וערפל מכל הכיוונים, אני אקריא לך את הציטוט המדויק: **"כְּאִשּׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ בְּתַכְלִית הַתְּגַבְרוּת הַחֹשֶׁךְ וְהַקְלָפָה, וְהוּא כְּלוֹא וּמִסְגֵּר בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ אֶפְלֵה הַמְּסַבֵּב וּמִקְפֵּת אוֹתוֹ מִכָּל צְדִי צְדָדִים בְּכַמָּה סְבֻבִּים ר"ל, וְאֵין לוֹ שׁוּם פֶּתַח וְתִקְנָה וְתַחבּוּלָה לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ"**. הרי ממש ככה הרגשת, יוסי.

יוסי: לגמרי. נו, מי שמרגיש ככה, מה ר' נחמן אומר לו לעשות?

ישעיהו: אני ממשיך להקריא לך: **"עַל כָּל פְּנִים יֵרָאֶה לְדַבֵּר הַדְּבָר בְּאֵמַת בְּאִיזָה מְדֻרְגָּה שְׁהוּא"**. כלומר, לדבר לפני ה' את התחושות ואת ההרגשות מהמקום הכי כנה ופשוט. והוא מביא גם דוגמא: **"כְּגֹן לְמִשְׁל, שְׂיֵאמַר: 'ה' הוֹשִׁיעָה' בְּאֵמַת, אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְדַבֵּר בְּהִתְלַהּבוּת וְהִתְעוֹרְרוּת כְּרָאוּי, אֵף עַל פִּי כֵן יֵאמֹר הַדְּבָר בְּאֵמַת, כְּפִי מִה שְׁהוּא"**.

יוסי: וואו, אני לא מאמין, זו בדיוק החוויה שעברתי, אבל כאן, בתורה שהקראת לי, החוויה מתעצמת, כי דיבורי האמת נאמרים לפני הקב"ה. אני חושב שע"ה, שיש כאן גם הדרכה מאוד מדויקת לכל העניין של "תשובה".

ישעיהו: למה?

יוסי: כי כשלמדתי בתור בחור בישיבה על "תשובה" בחודש אלול, תמיד הסתבכתי. מצד אחד, הכל כתוב בספרי המוסר, איך עושים תשובה וכיצד, אבל תכל'ס, בפועל, לא תמיד הצלחתי להתחבר באמת. ופתאום עכשיו אני קולט: יותר ממה שמעניין את הקב"ה מה אני אומר, מעניין אותו איך אני אומר. ולכן, אם אני מתנסח במילים הפשוטות, "ה' הושיעה", כי עכשיו זו האמת שלי, אז נגעת בנקודה.

ישעיהו: לא רק שנגעת בנקודה, אלא ממש פעלת 'תשובה' על עצמך ואפילו על אחרים. אני לא יכול להתאפק, הנה תשמע עוד קטע קטן ובוה נסיים: **"גַּם בְּזֶה שִׁזְפָּה לְבָקֵעַ פֶּתַח לְצֵאת (- ע"י שְׂמֹדֶבֶר דִּיבּוּרִי אִמַּת) יִזְכָּה גַּם אַחֲרָיִם עִמּוֹ, לְעוֹרֵר לְתִשְׁבּוּבָה רְשָׁעִים אַחֲרָיִם לְהוֹצִיאֵם מִהַחֹשֶׁךְ וְהַגְלוֹת שְׁהֵם אֲסוּרִים שָׁם"**.

יוסי: פשפש. אלו ממש סודות התורה. הייתי רוצה לראות את הדברים בפנים, כי נראה לי שמדובר בהדרכה יסודית ביותר.

ישעיהו: לגמרי. כדאי באמת להסתכל בפנים. כי יש שם לשונות מאוד מיוחדים. ממש הדרכה מפורטת לקשר עמוק ויציב עם הקב"ה בכל מצב.

יוסי: צריך כבר לסיים, היו לי מספר שיחות נכנסות, אחת מהן הייתה מהקבלן.

ישעיהו: להתראות, ובהצלחה גדולה בכל ענייני הבנייה והמסעף.

יוסי: אמן.

שיתפתי אותו בדרכה הגדולה עם השכן מתחתינו, שפכתי ושפכתי את כל ההרגשות שלי כלפיו.

ישעיהו: בטח הוא הזדעזע...

יוסי: לא כל כך. הוא הקשיב יפה, שתק, ולבסוף הפטיר: ר' יוסף! לכאורה לפי דיני התורה ולהבדיל גם לפי חוקיהם, אם השכן לא מסכים - לא תוכל לבנות. נקודה. עכשיו, מכאן ואילך, יש לך שני דרכים כיצד לחיות עם הסירוב שלו: אתה יכול להמשיך לרטון ולדבר עליו מאחורי הגב, ואפשר גם אחרת. אתה יכול לעלות אליו, לבקש לדבר איתו ברוגע, ואז לומר לו מתוך ענווה, ולא מתוך רצון לעשות לו 'טריק': תראה שכן יקר! רציני מאוד להרחיב, אבל אני מבין שהעניין של האור והשמ - ממש בנפשך. אני רוצה שתדע, אם הבנייה הזו קשה לך - לא תהיה בנייה. חד וחלק.

"זה הרתיח אותי, השבתי שאני משתגע."

שלחתי אליו רבנים, טיעונים, הסברים,

אפילו קצת איומים

הסירוב שלך אומנם מאוד קשה עבורי, אבל יותר קשה לי לחיות עם המתח בינינו, בוא נדבר עליו אחת ולתמיד ונמשיך להיות שכנים טובים.

ישעיהו: וככה באמת עשית?

יוסי: כן, זה היה קשה, מאוד קשה. דיברנו באריכות, הוא הסביר שוב את הקושי שלו, אני סיפרתי שוב על הצורך שלי ועל כך שלמרות הכל - אני מבין אותו ולא אעשה דבר בלי הסכמתו. בסוף נפרדנו כידידים וחזרתי הביתה. ואתה יודע מה... הכנתי קפה, התיישבתי בספה, והרגשתי שמחה גדולה. היכולת הזו, לשבת ולדבר על התחושות ההדדיות ממקום אמיתי וכנה, עשתה עליי רושם גדול. הרגשתי שזכיתי מן השמיים למתנה גדולה - לדבר על כאב, מתוך אמת פנימית. לעמוד מול הקושי, לדבר עליו, ולא ממקום כוחני שמבקש ניצחון.

ישעיהו: יוסי, ריגשתני.

יוסי: עזוב שאחרי יומיים, פגשתי את השכן במעלית, ולאחר מספר איחולים לבביים, הוא אמר לי: תשמע, חשבתי שוב על העניין, בסוף אין לי בעיה עם ההרחבה שלך, סך הכל יהיה לי טיפה פחות שמש, אפשר לחשוב, אני מסיר את ההתנגדות שלי. לך תבנה, ושיהיה בהצלחה.

ישעיהו: וואו, ממש סיפור ישועה.

יוסי: כן. כמובו שהיה כאן סוג של נס. אבל מבחינתי, הסוף היפה של הסיפור, הגיע כבר בפגישה שלי אתו. ברגעים בהם הצלחתי בס"ד לדבר אתו, באופן הכי אמיתי וכנה שיכולתי. זאת הייתה חוויה מטלטלת. שוות ערך מבחינתי, לתוספת של הבנייה.

ישעיהו: מה נשמע?, אני כבר מתגעגע. מאז שהתחלנו לשוחח על החיים, אני מרגיש שנהיה בינינו קשר עמוק בל ינותק.

יוסי: ככה זה, ככל שהחיבור נוצר על רקע רוחני, כך הוא מעמיק ונוגע עד הנפש פנימה.

ישעיהו: נו, אז איך עבר עליך בין הזמנים, זכית לצאת ידי חובת מצוות עשה של "ונפשתי" לפי כל השיטות והחומרות?

יוסי: אוי, זאת נקודה רגישה מדי. האמת שהשנה התרשלתי מעט בהידור המצווה הזו, אתה יודע... עם כל השיפוץ וההרחבה של הדירה.

ישעיהו: שיפוץ? הרחבה? לא סיפרת לי.

יוסי: כן, נכון, לא הספקתי לשתף אותך. האמת שכל הסיפור הפך ליותר רלוונטי רק בשבוע האחרון.

ישעיהו: רגע רגע, יש כאן יותר מדי קודים. שיפוצים, פחות רלוונטי, יותר רלוונטי, אני ממש מסתקרן לדעת על מה אתה מדבר.

יוסי: כן, אתה צודק, הנה בכמה מילים: לפני כמעט חצי שנה, אני ורעייתי הבנו שאין מנוס ופשוט חייבים להרחיב את הדירה. חסד השם - המשפחה גדלה, וחדר שינה נוסף - זה כבר בגדר ספק פיקוח נפש. נו, אתה יודע, כסף אין, אבל כשצריך... אין הרבה ברירות. לקחתי הלוואה גדולה ויצאנו לדרך. הצעות מחיר, קבלנים, מהנדס, אישורים שלא נגמרים מעיריית ירושלים, עייצס' מכל המבינים, ובקיצור, אחרי כל הביורוקרטיה והנזירות, עברנו לשלב המכריע: אישור עקרוני מכל הדיירים בבנין, וכאן למייעשה נחלתי מפלה מוחצת.

ישעיהו: עד כדי כך? מפלה מוחצת?

יוסי: שלא תדע מצרות. עברתי אצל השכנים - דלת דלת. דווקא בהתחלה הכל התנהל למישרין, סה"כ מדובר באנשים נחמדים, לא אומר שהחבר'ה התלהבו, אבל גם לא הערימו קשיים במיוחד. הכל טוב ויפה עד שהגעתי לשכן שמתגורר קומה מתחתית. לחצנו ידיים, סיפרתי לו בחיוך על התוכנית ועל הצורך בהסכמה שלו, אבל אז קיבלתי שוק: הבן אדם מסרב באופן נחרץ!

ישעיהו: סתם, או שהייתה לו סיבה טובה?

יוסי: הוא הסביר לי שההרחבה שאעשה תביא לכך שבמשך חצי שעה לפנות ערב, הסלון שלו לא יקבל מספיק שמש. עכשיו, תגיד אתה ישעיהו: מה כל כך נורא, וכי באנו כאן לעולם בשביל ליהנות מקרני השמש? בקיצור, זה הרתיח אותי, חשבתי שאני משתגע. שלחתי אליו רבנים, טיעונים, הסברים, אפילו קצת איומים, אבל השכן נשאר איתן בדעתו: לא תהיה הרחבה בשום פנים.

ישעיהו: וואו, איזה ניסיון רציני.

יוסי: ממש. במשך מספר חודשים, פשוט הקפאתי את התוכנית. ואתה יכול לתאר לעצמך מה עבר עלי. איזה כעס, ממש הרגשתי שנאה אליו. אבל אז, בהשגחה פרטית, יצא לי לשוחח עם השכן שמתגורר מולי. הוא יהודי ת"ח, וערב אחד כאשר שאל אותי באגביות מה קורה עם ההרחבה,

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

שלום וברכה!

שלום וברכה. רציתי לשאול, בשבוע שעבר המדור עסק בבקיות הנצרכת לעובד השם, מצד אחד לעלות ולא להסתפק במצבו, ומצד שני להתחזק גם במדרגה הנמוכה ביותר. אני מטבעי נמשך יותר לצד הראשון של התביעה והדרישה מעצמי להמשיך לעלות ולהתקדם, וכמוכן שזה גורם לי ללחץ וחוסר סיפוק בעבודת השם. רציתי לדעת מהי הדרך להגיע לאיזון בין הצדדים מבלי לפגוע בחשיבותו של כל צד בפני עצמו. אשמח אם תאירו את עיני בעניין זה.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים

כפי שלמדנו, התשובה בנויה משני החלקים: אני לדודי - בקיות ברצוא, ודודי לי - בקיות בשוב. דווקא על ידי שניהם אדם זוכה לתשובה ולקרבת השם אמיתית ותמידית. ושאלתך בפך, בהיות שלבך נוטה יותר לבקיות ברצוא, איך ניתן וראוי לשלב ביניהם.

ראשית, כדאי לברר ולהדגיש את הצדק שבתחושתך. מסתבר שהעדפת ה'בקיות ברצוא' נובעת מהחינוך המרומם שקיבלת, ומהשפעת החברה שבה אתה חי ולומד, אך אלו לא הסיבות היחידות. קיימת נטיית נפש אצל כל אחד לפי שורש נשמתו לחלקי עבודה מסויימים, ולפעמים הדברים גם משתנים מתקופה לתקופה.

בליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ז' מתבאר מושג המקביל לבקיות ברצוא ובשוב, ושם פוגשים את החלוקה בין נשמות שונות: 'דרי מעלה' שלהם צריכים להאיר את ה'בקיות ברצוא, ו'דרי מטה' שלהם צריכים להאיר את בחינת ה'בקיות בשוב'. ומודגש שם שמלבד ההארה הראשית המתאימה צריך לשלב גם מעט מההארה השניה:

"ואלו השני בחינות של דרי מעלה ודרי מטה, דהיינו השגה של בחינת 'מה' והשגה של בחינת 'מלא כל הארץ כבודו', הם בחינת השגה של בחינת בן והשגה של בחינת תלמיד... וצריך לכלול העולמות, עליון בתחתון ותחתון בעליון, שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, וכן התלמיד יהיה כלול מבחינת בן, כדי שיהיה להם יראה. כי הבן שהוא בבחינת ההשגה של 'מה', בחינת 'מה חמית וכו', ואם כן לא יהיה לו יראה כלל, מאחר שאינו רואה כלל כבודו יתברך. ועל כן צריך שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, להראות לבחינת בן גם כן קצת מההשגה של בחינת התלמיד, דהיינו בחינת 'מלא כל הארץ כבודו', כדי שיהיה לו יראה. וכן התלמיד שהשגתו בחינת 'מלא כל הארץ כבודו', ואם כן יוכל להתבטל במציאות, ועל כן צריך להראות לו קצת מההשגה של בחינת הבן, דהיינו בחינת 'מה', כדי שלא יתבטל במציאות, ויהיה לו יראה'."

נמצאנו למדים שתחושתך מוצדקת, ומובן מדוע אתה חש חיבור וצורך במיוחד בבחינת 'בקיות ברצוא', אך יחד עם זאת בכדי לזכות לעבודת השם וליראת שמים, אתה מוכרח לשלב ולקבל גם את ה'בקיות בשוב'.

והנה, מדברייך ניכר שאתה מכיר ומבין את תפקיד ה'בקיות בשוב'. 'דרי מטה' החלשים והרחוקים, אם יאירו בהם רק את הדרישה להתעלות, את ההארה 'מה חמית' אינך יודע דבר ואינך קרוב לה' יתברך, הם בוודאי יישברו מזה ויפלו ממעט עבודתם. להם חשובה וחיונית ה'בקיות בשוב'.

מי שלא מבין זאת כמוכן לא יוכל להתקדם, ולמצוא היכן הוא בעצמו זקוק להארה זו.

תורה ו' בליקוטי מוהר"ן מבארת את שתי הבקיות. כשמעיינים בתורה זו מגלים שהיא פותחת ועוסקת בנושא שלכאורה אינו קשור כלל לדרכי העבודה

יש בזה טעות.

את האמת שבזה קל להבין. בכדי להבין את הטעות אדם צריך להיות אמיתי עם עצמו.

כי הנה, כל אחד ואחד בדרגתו רואה שהוא לא מצליח להשיג את כל שאיפותיו. איך זה שהוא לא נשבר, איך הוא מצליח להמשיך בשמחה ובמרץ ללא כל רפיון ידיים?

דרך אחת היא 'בקיות בשוב', לדעת שהשם עמו למרות חסרונותיו. להבין שיש לו יכולת ודרישה להתחזק במקומו, הגם שאינו כפי שהיה רוצה להיות דרך שניה ומסוכנת, היא להתעלם מחסרונותיו, או גרוע מכך, ליצור אידיאלוגיה שגויה ולגיטימציה חלילה לאותן חסרונות. 'דרי מעלה' הרואים עצמם עליונים ומוצלחים במישור אחד, עלולים לחפות ולהצדיק את חסרונותיהם במישורים האחרים. במקום לכאוב ולהתגעגע למעלות הקדושה והמידות הטובות והדבקות בה', הם עלולים למקד את מבטם על מה שבו הם חשים 'מוצלחים', ושם להשקיע ב'בקיות ברצוא'...

כאשר אדם ניצל מטעות זו, ומכיר בריחוקו, ומתחזק להיות 'בקי בשוב', מתהפכת כל מציאותו.

הוא חדל לעסוק בכבוד עצמו, כי במישורים אלו אין לו כבוד. אך הוא לא נשבר מזה, אדרבה הוא מתחזק לעבוד את השם כפי מדרגתו ולהחזיק כיכולתו, כי זהו כבוד השם.

ואז גם בקיותו ברצוא הופכת להיות חלק מ'כבוד אלוקים' שאותו הוא אמור ושואף לגלות. וימין ה' פשוטה לקבל תשובתו.

במקום "לחץ וחוסר סיפוק" שנובע מגאווה וכבוד עצמו שנפגע, עלינו להסתכל בעיניים נקות בבושתנו, ולהתחזק לעשות לכבוד השם יתברך הכל. בלי לחץ, בשמחה, בענוה ובשאיפה קדושה ורצויה לפניו יתברך.

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

מה שנוסעים על ר"ה לצדיקים

מה שנהגו לנסוע על ראש השנה לצדיקים, כי עקר המהות הדינים אינו אלא על-ידי קדושת וטהרת המחשבות, ואי אפשר לטהר ולקדש המחשבה אלא על-ידי התקשרות לצדיקים, וראש השנה הוא מקור הדינים שכל כל השנה, וצריך לטהר המחשבות כדי להמתין, ובשביל זה נוסעין לצדיקים כדי לזכות לקדושת המחשבה ולהמתין הדינים:

על-ידי שנוסעים על ראש השנה לצדיקים אמתיים על-ידי זה נמתקין כל הדינים שבעולם וזה צריךין בראש השנה על כן נוסעין על ראש השנה דיקא:

וגם על-ידי שבאים כמה נפשות ישראל להצדיק האמת על ראש השנה ונכללים יחד באהבה רבה על-ידי זה באה שמחה גדולה וחדוה רבה:

קיצור ליקוטי מוהר"א

קיצור ליקוטי מוהר"א

הודעות ועדכונים מתחם בני הישיבות נכספה

[illegible]

נכספה
נחלת בני ישראל

ולהרגיש בבית

להתרומם אצל רבינו

בן תורה יקר!
עשרות בני ישיבות כבר קבעו את מקומם, במתחם היחודי המרווח והמושקע. ובמחיר הזול ביותר!

קרית בני הישיבות' אומן...
האווירה המרוממת, הסעודות בצוותא, הדרשות הנעלות, הדיבורים המופלאים, חיות, נעימות, והתעלות שלא תמצא בשום מקום אחר.

קריית בני הישיבות- נכספה
תענוג ברוחניות-עונג בגשמיות.

לפרטים והרשמה קו נכספה
5 03-5011106 **שלוחה 5**

הזדרז להירשם כבר עכשיו בתוך כלל ציבור בני הישיבות המתקבצים על ר"ה אצל הרועה הגדול.

פרנסי העלון

החפץ בעילום שמו
500 עלונים
להצלחה בנסיעה

להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com פ"י יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע